



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1081²

Δευτέρα ἁγ. Πνεύματος (Ματθ. 18,10-20)
1 Ἰουνίου 2026 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας ψυχῶν

«Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλός» (Ματθ. 18,11)

Προσπαθήσαμε ἄλλοτε, ἀγαπητοί μου, ν' ἀπαντήσουμε στὸ θέμα, τί εἶνε ἡ ἁγία Τριάς, καὶ εἰδικώτερα τί εἶνε Πνεῦμα ἅγιο. Σήμερα προβάλλει τὸ ἐπίσης μεγάλο σχετικὸ θέμα· **τί εἶνε ὁ Χριστός;** Σ' αὐτὸ εἶνε ἀνάγκη ν' ἀπαντήσουμε.

Τί εἶνε ὁ Χριστός; Οἱ ἄπιστοι καὶ ἄθεοι λένε, ὅτι ὁ Χριστός –ἤμαρτον, Θεέ μου– εἶνε **ἓνα παραμύθι· δὲν ὑπῆρξε ποτέ**, ἀλλὰ τὸν ἔπλασε ἡ φαντασία τῶν ὀπαδῶν του. Αὐτοὶ εἶνε σὰν ἐκεῖνο τὸν τρελλὸ πού, ἐνῶ ἦταν μεσημέρι κι ὁ ἥλιος ἔκαιγε, ἀμφισβητοῦσε ὅτι ὑπάρχει ἥλιος. Οἱ περισσότεροι βέβαια δὲν ἀμφισβητοῦν τὸ Χριστό. Ἔχουν ὅμως **συγκεχυμένη ἰδέα** γιὰ τὸ πρόσωπό του. Ἄλλοι λένε, ὅτι ἦταν κι αὐτὸς ἓνας ἄνθρωπος μὲ ἀτέλειες καὶ ἀδυναμίες, ὅπως τὸν φαντάστηκε ὁ Καζαντζάκης. Ἄλλοι λένε ὅτι ὁ Χριστός ἦταν ἓνας ποιητής, ἄλλοι ὅτι ἦταν ἓνας φιλόσοφος ἢ ὁ μεγαλύτερος φιλόσοφος, ἄλλοι ὅτι ἦταν μιὰ μεγάλη μορφή, ἄλλοι ὅτι ἦταν ἓνας κοινωνικὸς ἐπαναστάτης... **Συγκεχυμένες ἰδέες.** Ἀλλὰ ἔτσι δὲν ἦταν καὶ οἱ ἀπόστολοι πρὶν τὴν Πεντηκοστή; Μόνο ὅταν ἦρθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ἀπέκτησαν τὴν ὀρθὴ γνῶσι καὶ γνώμη γι' αὐτὸν καὶ κήρυξαν παντοῦ τὸ εὐαγγέλιο.

Τί εἶνε ὁ Χριστός; Κι ἂν ἐμεῖς σιωπήσουμε, ὅλη ἡ κτίσις ἀπαντᾷ, ὅτι δὲν εἶνε ἀπλὸς ἄνθρωπος· εἶνε ὁ **δημιουργὸς** τῆς κτίσεως.

Τί εἶνε ὁ Χριστός; Ἀκριβέστερα ἀπαντᾷ τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως – αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ δική μου ἀπάντησι· ὁ Χριστός εἶνε «**Θεὸς ἀληθινός**», τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς ἁγίας Τριάδος, ὁ «**διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν... ἐνανθρωπήσας**». Ἔχει λοιπὸν ἐνωμένες τὴ θεία καὶ τὴν ἀνθρώπινη φύσι, δηλαδὴ **εἶνε Θεάνθρωπος**.

Τί εἶνε ὁ Χριστός; Στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 18,10-20) ὁ ἴδιος δίνει τὴν ἐξῆς ἀπάντησι, ποὺ δείχνει τὴν ἀποστολή του· «**Ἦλθε ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλός**» (ἐ.ἀ. 18,11). Ἐ-

γώ, λέει, κατέβηκα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἔγινα ἄνθρωπος μὲ μία εἰδικὴ καὶ **μοναδικὴ ἀποστολή**· νὰ σῶσω τὸ ἀπολωλός.

Ἐπ' αὐτοῦ ἄς ποῦμε κ' ἐμεῖς λίγα λόγια.

«Ἦλθε», λέει, «**ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου (ὁ Χριστός) σῶσαι τὸ ἀπολωλός**». Ὁ Χριστὸς κατὰ τὴ συνήθειά του ν' ἀπλοποιῆ τὰ ὑψηλὰ καὶ δύσκολα ὁμιλεῖ παραβολικῶς. Ἐδῶ πῆρε παράδειγμα ἀπὸ τὴν ποιμενικὴ ζωὴ, ἀπὸ τὸ **βοσκό**.

Περιφρονημένο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ βοσκοῦ. Ἀλλὰ **ὁ Χριστὸς τὸ τίμησε**. Διότι τὴ νύχτα τῆς γεννήσεώς του βοσκοὶ ἄκουσαν τὸ «**Δόξα ἐν ὑψίστοις...**» (Λουκ. 2,14). Τὸ τίμησε ὅταν ὁ ἴδιος εἶπε «**Ἐγὼ εἶμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός**» (ἰω. 10,11). Τὸ τίμησε ὅταν ὠνόμασε τοὺς διαδόχους του κληρικοὺς **βοσκούς** καὶ **ποιμένες** (πβλ. ἐ.ἀ. 21,15-17). Καὶ ἐδῶ χρησιμοποιοεῖ στὴ διδασκαλία του μία ὠραία σχετικὴ **παραβολή**. Στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο ὑπάρχει συνεπτυγμένη· ἐγὼ σᾶς τὴν παρουσιάζω κάπως ἀνεπτυγμένη.

Ἐνας βοσκός, λέει, εἶχε ἑκατὸ πρόβατα. Τ' ἀγαποῦσε, καὶ πρῶι - πρῶι σηκωνόταν καὶ τὰ ὠδηγοῦσε σὲ χλοερὰ λιβάδια καὶ κρυστάλλινα νερά. Τὰ φύλαγε ἀπὸ λύκους, τοὺς ἔπαιζε φλογέρα. Καὶ τὸ βράδυ στὸ μαντρί, ποὺ τὸ ἔχτισε γιὰ νὰ τὰ ἀσφαλίζη, πρὶν τὰ βάλη μέσα –τό ἔχετε δεῖ αὐτό; ἐγὼ τὸ ἔχω δεῖ–, **μετροῦσε τὰ πρόβατά του**· ἓνα, δύο, τρία, τέσσερα...· κι ὅταν τὰ ἔβρισκε ἑκατό, ἠσύχαζε. Συχνὰ ὅμως καὶ τὴ νύχτα δὲν κοιμόταν· ἀγρυπνοῦσε κρατώντας σφεντόνα, ἔτοιμος μὲ τὰ τσοπανόσκυλα νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ κοπάδι του. Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἓνα πρόβατο χάθηκε. Τὰ μετράει, τὰ ξαναμετράει· ἐνενηταεννέα. **Τὸ ἓνα ποῦ εἶνε;** Δὲν εἶπε «**Δὲν βαριέσαι· χάθηκε ἓνα, ἔχω τὰ ἄλλα**», ἀλλὰ τί ἔκανε. Ἀσφάλισε τὰ ἐνενηταεννέα, καὶ βγῆκε ἔξω στὰ ρουμάνια καὶ στὰ δάση, φωνάζοντας καὶ ζητώντας «**τὸ ἀπολωλός**», τὸ χαμένο πρόβατο. Ἐπὶ τέλους τὸ βρῆκε

μπλεγμένο σ' ένα απόκριμο βράχο, χτυπημένο, πληγωμένο, έτοιμο να γκρεμιστή στην άβυσσο. Με δυσκολία έφτασε κοντά του και τὸ ἐλευθέρωσε. Κατόπιν τὸ πήρε με χαρὰ στους ὤμους, τὸ ἔφερε στὸ μαντρί, καὶ κάλεσε φίλους καὶ συγγενεῖς νὰ χαροῦν τὸ γεγονός, διότι τὸ πρόβατο ἦταν «ἀπολωλὸς καὶ εὐρέθη» (βλ. Λουκ. 15,4-10,32).

Ποιὸς εἶνε ὁ βοσκός; ποιά εἶνε τὰ ἐνενηταεννέα πρόβατα; ποιό τὸ «ἀπολωλός»; ποιά ἡ μάντρα; **Βοσκός** ἀνυπέρβλητος εἶνε ὁ Χριστός· οἱ βοσκοὶ ἔχουν τὰ πρόβατα γιὰ ἐκμετάλλευσι, ὁ Χριστὸς ἀντιθέτως θυσιάστηκε γιὰ τὰ πρόβατά του. Τὰ **ἐνενηταεννέα πρόβατα**, κατὰ τοὺς ἐρμηνευτὰς (τὸ Χρυσόστομο καὶ ἄλλους) εἶνε τὰ πλήθη τῶν ἀγγέλων. Τὸ δὲ **ἕνα πρόβατο** ποιὸς εἶνε; Εἶμαι ἐγώ, εἶστε σεῖς, εἶνε ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα, ποὺ πλανιόταν στὰ ἀδιέξοδα τῶν φιλοσόφων χωρὶς ἀνάπαυσι. Κανεὶς δὲν τὴν ἔσωσε παρὰ μόνο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τὴν ἔσωσε μετὴ διδασκαλία του, μετὰ τὰ θαύματά του, μετὰ τὸ σταυρὸ καὶ τὴν ἀνάστασί του. Γι' αὐτὸ εἶπε· «*Ἦλθε ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλός*».

* * *

Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ποιμὴν, ὁ ἀρχιποίμην. Καὶ μετὰ τὴν ἀνάληψί του φρόντισε νὰ ὑπάρχουν στὴν Ἐκκλησία του **ποιμένες**, διάδοχοι καὶ ἀντικαταστάτες του. Αὐτοὶ εἶνε οἱ ἐπίσκοποι καὶ ὅλοι οἱ κληρικοί. Σ' αὐτοὺς ἔδωσε ἐντολὴ «*Ποιμαίνετε τὰ πρόβατά μου*» (Ἰω. 21,16). Γι' αὐτὸ λέγονται ποιμένες τῶν λογικῶν προβάτων. Ἔχουν τὴν ἐντολὴ νὰ φυλάνε τὸ ποίμνιο καὶ νὰ μὴν τὸ ἐγκαταλείπουν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν καλῶν ποιμένων ἕνας τελευταῖος ἦταν ὁ **Χρυσόστομος Σμύρνης**. Ὅταν μπῆκαν στὴν πόλι οἱ αἰμοβόροι λύκοι –ποὺ ὠρισμένοι ἐσχάτως θέλουν νὰ τοὺς παρουσιάσουν ὡς πρόβατα–, ὅλοι ἔφευγαν. Ὁ Ἀμερικανὸς πρεσβευτὴς τὸν παρώτρυνε νὰ φύγη κι αὐτὸς γιὰ νὰ σωθῆ. Τότε ὁ Χρυσόστομος τοῦ εἶπε· «*Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθεισιν ὑπὲρ τῶν προβάτων*» (ἐ.ἀ. 10,11). Ἔμεινε ἐκεῖ καὶ **θυσιάστηκε!**

Οἱ καλοὶ ποιμένες φροντίζουν γιὰ τὸ ποίμνιό τους· τὸ ὀδηγοῦν στὰ λιβάδια, καὶ στὶς πηγὰς τῶν Γραφῶν, τοῦ ἐξηγοῦν τὸ Εὐαγγέλιο, τελοῦν τὰ μυστήρια, λειτουργοῦν. Καὶ ἂν κάποτε ἕνα πρόβατο χαθῆ, τρέχουν νὰ τὸ βροῦν. Παλαιότερα στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ τὸν Πόντο οἱ ἐφημέριοι –τὸ ἄκουσα ἀπὸ ἕνα γέροντα– μετροῦσαν τοὺς πιστοὺς· κι ἂν ἕνας ἔλειπε, **ὁ καλὸς ποιμένας** πήγαινε τὸ βράδυ στὸ σπίτι· **Γιώργο, ποῦ ἦσουν σήμερα;** σὲ παρακαλῶ μὴ λείψης ἄλλη φορά... Αὐτὸ ἔκαναν ἐκεῖνοι. Δεῖξτε μου σήμερα ἕναν ἱερέα ποὺ τὸ κάνει.

Δὲν κατηγορῶ κανένα· κατηγορῶ πρῶτο τὸν ἐαυτό μου. Διότι καὶ τὰ ἄμφια ποὺ φοροῦμε διδάσκουν μετὰ τὸ συμβολισμό τους. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὸ φέρουμε οἱ ἀρχιερεῖς στους ὤμους καὶ λέγεται **ὠμοφόριον**. Τί συμβολίζει; Ὅπως ὁ βοσκὸς παίρνει στὸν ὦμο τὸ πρόβατο, ἔτσι κ' ἐγὼ σηκώνω ὅλους σας ἐπάνω μου ὡς πρόβατα ἀπολωλὸτα. «*Τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἐγὼ εἶμι*», ποὺ λέμε στὴν κηδεῖα. Αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει τὸ ὠμοφόριο· ὁ ἀρχιερεὺς ἀκολουθεῖ τὸ Χριστό, ποὺ εἶνε «*ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου*» (Ἰω. 1,29). Μελαγχολία με πιάνει, δάκρυα μοῦ ἔρχονται. Θέλω νὰ φύγω, τώρα στὰ γεράματά μου, νὰ πάω σὲ μιὰ σπηλιά τοῦ Ἁγίου Ὁρους νὰ κλάψω τ' ἁμαρτήματά μου· ποιὸς εἶμαι;... ποιό τὸ ἔργο μου;... τί ποσοστὸ ἐκκλησιαζομένων ἔχει ἡ ἐπισκοπὴ μου;... Σήμερα ἀπὸ τὰ ἑκατὸ πρόβατα δὲν λείπει πλέον τὸ ἕνα, λείπουν τὰ ἐνενηταεννέα! Πῶς θὰ ξαναγυρίσουν στὴ μάντρα τους;...

Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε ἔργο μόνο τοῦ ἀρχιερέως καὶ τοῦ ἱερέως· εἶνε καὶ δικό σας. Χριστιανὸς Χριστιανός, μοῦ λές· **ποῦ εἶνε τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ σωτηρία ψυχῶν;** Ἐγὼ θαυμάζω τοὺς κομμουνιστὰς. Ἔχω ζήσει τὸ δράμα καὶ δὲν σᾶς λέγω ὑπερβολή. Ἐνας κομμουνιστὴς στὸ νησί ποὺ ἤμουν δάσκαλος –δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ πρὶν οὔτε ἕνας κομμουνιστὴς– πήγε ἀπὸ καλύβα σὲ καλύβα καὶ τοὺς ἔκανε σχεδὸν ὅλους κομμουνιστὰς. Μπράβο του! Κ' ἕνας χιλιαστὴς πήγε σ' ἕνα χωριὸ καὶ τοὺς ἔκανε ὅλους χιλιαστὰς. Ἐμεῖς; Βουβὰ πλάσματα. Δὲν μιλάμε. Δὲν μιᾶς γιὰ τὸ Χριστό; δὲν εἶσαι Χριστιανός. Ὅποιος δὲν προσπαθεῖ νὰ φέρῃ ἕναν ἄλλο κοντὰ στὸ Χριστό, δὲν εἶνε Χριστιανός. Ὁ Χριστιανὸς **ἔχει πόθο νὰ μεταδώσῃ τὸ εὐαγγέλιο** μέχρι τοὺς ἔσκιμῶους καὶ μέχρι τὴν Ἀφρικὴ – ἂν πιστεύουμε ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἀληθινό· ἂν δὲν τὸ πιστεύουμε, τότε νὰ πᾶμε μετὰ τοὺς ἀθέους καὶ νὰ τὸ κάψουμε, γιὰτὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ζοῦμε στὸ ψέμα. Ἀλλὰ ὅλα μπορεῖ νὰ ἴνε ψέμα· ἕνα δὲν εἶνε ψέμα, τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Γιατί λοιπὸν ἐσύ δὲν προσπαθεῖς **νὰ τὸ ζήσης καὶ νὰ τὸ μεταδώσης;**

Τελειώνοντας σᾶς βάζω κανόνα. Τὴν Κυριακὴ μὴν πᾶτε στὴν ἐκκλησία μόνοι σας· **νὰ φέρετε μαζί σας καὶ ἕναν ἄλλο**. Διότι Ἐκκλησία εἶνε τὸ μαντρί τοῦ Χριστοῦ· καὶ πρόβατο ποὺ φεύγει ἀπ' τὸ μαντρί, τὸ τρώει ὁ λύκος. Ἄν πιστεύετε, πυκνώστε τὴν Ἐκκλησία. Νὰ αὐξηθοῦν οἱ Χριστιανοί, πρὸς δόξαν τοῦ Χριστοῦ· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1084 ²	Μνήμη τοῦ ἁγ. Αὐγουστίνου Ἰππώνος Δευτέρα 15 Ἰουνίου 2026 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἄνθρωπος ἱερῶν ἐπιθυμιῶν

«Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω· ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου, ποσαπλῶς σοι ἢ σὰρξ μου ἐν γῆ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ» (Ψαλμ. 62,2)

Ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος, ἀγαπητοί μου, ἔζησε καὶ ἔδρασε τὸν 4ο αἰῶνα μ.Χ.. Ἦταν ἐπίσκοπος Ἰππώνος, μιᾶς μικρῆς πόλεως τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ σήμερα μόνο ἐρείπια τῆς ἄφησε ὁ χρόνος. Ἐκεῖ ἀνθῆσε τὸ οὐράνιο αὐτὸ ἄνθος, ποὺ ὑπῆρξε, ὅπως λένε, **ἓνα ἀπὸ τὰ δέκα ἰσχυρότερα πνεύματα στὸν κόσμo.**

Ἄλλὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο διάνοια· εἶνε πρὸ παντὸς καρδιά. Καὶ ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν **καρδιά**, καρδιά θερμὴ ὅπως τὸ ἔδαφος τῆς Ἀφρικῆς. Πρὶν μετανοήσῃ ἦταν ἐραστὴς τῆς γῆς καὶ τῶν γηίνων· ὅταν πίστεψε ἔγινε ἐραστὴς τῶν οὐρανίων. Σ' αὐτὸν ἀρμόζει τὸ ψαλμικὸ «Θεέ μου, ἐσένα δίψασε ἡ ψυχὴ μου» (Ψαλμ. 62,2), ὅπως διψᾷ ὁ ὁδοιπόρος ὅταν διαβαίνει τὴ Σαχάρα.

Στὴν καρδιά τοῦ Αὐγουστίνου ἀναψαν πόθοι οὐράνιοι, ἐπιθυμίες ἱερές, ἅγιες. Ἄν διαβάσουμε τὰ συγγράμματά του, διακρίνουμε **τέσσερις ἐπιθυμίες, τέσσερις δίψες.**

✓ Πρῶτον ἡ **δίψα γνώσεως**. Λίγοι στὸν κόσμo ἀγάπησαν τὰ γράμματα ὅπως αὐτός. Ὅπως τὸ σφουγγάρι ρουφάει τὸ νερό, ἔτσι ἐκεῖνος τὴ γνώσι. Σπούδασε φιλοσοφία, ρητορική, διδαλεκτική. Μελέτησε ἰδιαιτέρως τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη. Στὸ Μιλάνο ἔγινε ὁ λαμπρότερος δικηγόρος. Ὅταν ὁμως μετανόησε, ἀντελήφθη ὅτι ἡ γνώσις τῶν ἀνθρωπίνων εἶνε μικρὴ καὶ ἀσήμαντη, σταγόνα στὸν ὠκεανό, καὶ καταντᾷ μάταιη. Τότε πλέον ἔκλεισε τ' ἄλλα βιβλία, καὶ πῆρε πρώτη φορὰ στὰ χέρια τὸ βιβλίον τῶν βιβλίων, τὸ Εὐαγγέλιον, τὴν ἁγία Γραφή. Ἐκεῖ ἔσβησε ἡ δίψα του.

✓ Δίψα γνώσεως, δίψα ἁγίας Γραφῆς. Ἄλλὰ καὶ ἡ **δίψα ἀγιότητος** διεκρίνε τὴν ψυχὴ τοῦ Αὐγουστίνου. Ἦθελε νὰ γίνῃ ἅγιος. Τί θὰ πῆ ἅγιος; Σημαίνει, ν' ἀπαλλαγῇ κανεὶς ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα καὶ τίς ἀκακίες καὶ ν' ἀγαπήσῃ τὴν

ἀρετὴ· νὰ μιμηθῇ τὸ Χριστὸ καὶ νὰ ὁμοιωθῇ μὲ τὸ Θεό, νὰ γίνῃ μικρόθεος· αὐτὸ εἶνε ἡ θέωσις! Ἡ μεγαλύτερη ἐπιδίωξι τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὸ «Ἄγιοι γίνεσθε» (πρβλ. Ἀ' Πέτρ. 1,15-16), ὄχι σοφοί. Αὐτὸ ἐπιδίωξε ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος. Ἦταν εὐκολο; Ὅχι. Ἦταν δύσκολο, γιατί εἶχε νὰ παλέψῃ μὲ τὴν κληρονομικότητα. Γονεῖς ποὺ μ' ἀκοῦτε, προσέξτε, γιατί στὰ παιδιὰ κληροδοτοῦνται ἐλαττώματα φοβερὰ καὶ ἀπαίσια. Βλέπετε ἀκόλαστοι νὰ μεταδίδουν τὸ μικρόβιο τῆς ἀκολασίας μέχρι τετάρτης καὶ πέμπτης γενεᾶς, ἐνῶ ἐγκρατεῖς κάνουν καὶ τὰ παιδιὰ τους ἐγκρατῆ. Ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος πάλευε μὲ τὴν κληρονομικότητα, ποὺ εἶνε ἰσχυρὴ ὅπως ἡ ἔλξι τῆς Γῆς ἐπάνω στὸ διαστημόπλοιο μὲ τοὺς ἀστεροναῦτες. Ὁ πατέρας του ἦταν εἰδωλόλατρης, ὀξύθυμος, ὀργίλος, ἀλλὰ καὶ ἀκόλαστος. Ἀπ' αὐτὸν κληρονόμησε τὰ ἰδιώματα αὐτά· ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἁγία του μητέρα τὴ Μόνικα κληρονόμησε ἀρετές. Πάλευε μὲ τὴν κληρονομικότητα, πάλευε ὁμως καὶ μὲ τὸ αἰσχρὸ περιβάλλον. Διότι θέλουμε δὲν θέλουμε εἴμαστε παιδιὰ τοῦ περιβάλλοντος· καὶ ὅπως τὸ φυσικὸ περιβάλλον ὅταν ἔχη καυσαέρια εἶνε ἀνθυγιεινὸ, κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ τὸ πνευματικὸ περιβάλλον (τηλεόρασι, ραδιόφωνο, κοσμοθεωρία...) ἔχει τεράστια ἐπίδρασι πάνω στὸν ἄνθρωπο. Πάλευε ὁ Αὐγουστίνος μὲ τὸν κόσμo, μὲ παλαιὰς φιλίες... Δὲν ἦταν εὐκολο νὰ γίνῃ ἅγιος, τὸ ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος. Τέλος ὁμως καταλήγει· μόνο μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ποὺ ὀνομάζεται «**θεία χάρις**», μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ σπᾶσῃ τὰ δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ νὰ φτερουγίσῃ πρὸς τὰ ὕψη τῆς ἀγιότητος.

✓ Ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος, ἐπαναλαμβάνω, εἶχε δίψα γνώσεως, ἱερᾶς γνώσεως τῆς Γραφῆς, καὶ δίψα ἀγιότητος. Εἶχε ἀκόμη τὴ **δίψα σωτηρίας ψυχῶν**. Λέει ἡ Γραφή· «Ἐπίστευσα διὸ ἐλάλησα» (Ψαλμ. 115,1). Αὐτὸ ποὺ πίστευε δὲν τὸ ἐ-

κρυβε· ἤθελε ν' ἀνεβῆ εἰ δυνατόν στήν πιό ψη-
λή κορυφή καὶ νὰ τὸ διασαλίσει σ' ὅλο τὸν κό-
σμο. Πίστευε, ὅτι ὑπεράνω ὅλων εἶνε ὁ Χρι-
στός· αὐτὸς εἶνε τὸ Α (ἄλφα) καὶ τὸ Ω (ὠμέγα)
(Ἀπ. 21,6· 22,13), τὸ ἄκρο καὶ ὕψιστο ἀγαθό, ἡ ἀκρώ-
ρεια, τὸ ἄπειρο κάλλος, τὸ ἐφετὸ τῶν ἐφετῶν,
ποῦ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀνώτερο ἀπ' αὐτό. Τὸν Χριστὸ λοιπὸν ἤθελε νὰ κηρύξει. Γι' αὐτὸ
μιλοῦσε καθημερινῶς, γι' αὐτὸ ἔγραφε μέχρι
τὰ μεσάνυχτα, γι' αὐτὸ πήγαινε ἀπὸ τόπο σὲ
τόπο, γι' αὐτὸ ἔγινε μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου,
γι' αὐτὸ ἀγωνίστηκε ἐπὶ πενήντα ὀλόκληρα
χρόνια, ἀφήνοντας στὸ τέλος ἑκατὸ περίπου
συγγράμματα ποῦ καταλαμβάνουν μέγα μέ-
ρος τῆς Λατινικῆς Πατρολογίας.

✓ Δίψα γνώσεως, δίψα ἀγιότητος, δίψα σωτη-
ρίας ψυχῶν. Τέλος ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος εἶχε
τὴ δίψα τῆς αἰώνιου ζωῆς, **δίψα παραδείσου**.
Πίστευε, ὅτι πέρα ἀπὸ τὸν ὑλικὸ κόσμο (τὴ γῆ,
τὴ σελήνη, τὰ συστήματα ἀστέρων καὶ γαλαξι-
ῶν) ὑπάρχει –ναὶ ὑπάρχει, εἰς πεῖσμα τῶν δαι-
μόνων καὶ τῶν ἀθέων– ἕνας ἄλλος κόσμος. Ὁ-
σο βέβαιο εἶνε ὅτι ὑπάρχει ἡλιος, τόσο καὶ ἀ-
κόμη περισσότερο βέβαιο εἶνε ὅτι ὑπάρχει ὁ
κόσμος ἐκεῖνος. Ὑπάρχει παράδεισος, ὑπάρ-
χει καὶ κόλασις. Ἄμαρτωλὸς κ' ἐγώ, λέει, θὰ ἤ-
θελα νὰ μὴν ὑπάρχη κόλασις· ἀλλ' ὅπως εἶνε
βέβαιο ὅτι ὑπάρχει νύχτα, ἔτσι ὑπάρχει καὶ τὸ
σκοτάδι ἐκεῖνο. Πίστευε στήν ἄλλη ζωὴ, καὶ
ποθοῦσε τὰ κάλλη τῆς αἰωνιότητος. Γι' αὐτὸ
ζοῦσε πάνω στὴ γῆ σὰν ἄγγελος.

Ἐπιτρέψτε μου τώρα, ἀδελφοί, ν' ἀπευθύ-
νω σὲ ὅλους **τέσσερα ἐρωτήματα**.

• Ἐρωτῶ· **ὑπάρχει σ' ἐμᾶς δίψα Γραφῆς;** Ὡ!
Ἄν ὑπάρχη ἕνα ἔθνος ποῦ διαβάζει λιγώτερο
τὴ Γραφή, εἴμαστε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, μολονό-
τι εἶνε γραμμένη στὴ γλῶσσα μας. Ὅπως ἀπ'
ὄλες τὶς γυναῖκες ὁ Θεὸς ἐξέλεξε τὴν Πανα-
γία γιὰ νὰ γεννηθῆ κατὰ σάρκα, ἔτσι ἀπ' ὄλες
τὶς γλῶσσες διάλεξε τὴν ἑλληνικὴ γιὰ νὰ γραφῆ
ὁ λόγος του. Καὶ ὅμως δὲν τὸν μελετοῦμε. Βρῆ-
κε ὁ σατανᾶς μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς τρώει τὸν
πολύτιμο χρόνο, ἀλλὰ Γραφὴ δὲν ἀνοίγουμε.
Δεῖξτε μου μιὰ οἰκογένεια ποῦ κάθε βράδυ δια-
βάσει τὰ ἀνεκτίμητα ἐκεῖνα κεφάλαια! Ἐρωτῶ
καὶ κάτι ἄλλο· μπορεῖτε νὰ μοῦ δεῖξετε ἀπὸ τὴν
ἀγία Γραφή ἕνα χωρίο ποῦ σᾶς ἔκανε ἐντύπω-
σι; Ἐνα χωρίο τῆς Γραφῆς γέννησε τὸν Δάν-
τη, ἕνα χωρίο γέννησε τὸν Σαίξπηρ, ἕνα χωρίο
γέννησε τὸν Ντοστογιέφσκυ... Ὡ κόσμε, με-
λέτα τὴ Γραφή! Τὰ βιβλία τοῦ κόσμου εἶνε ἄχυ-
ρο, χαλίκι, σαπρία· ἡ Γραφή εἶνε συλλογὴ ἀπὸ
μαργαριτάρια καὶ διαμάντια ἀνεκτιμήτου ἀξίας.

• Τὸ δεύτερο ἐρώτημα· **διψοῦμε τὴν ἀγί-
τητα;** Προσπαθοῦμε ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὰ
πάθη καὶ τὶς κακίες μας; Κάνουμε ἀγῶνα νὰ
βελτιωθοῦμε; Ἡ εἴμαστε αἰχμάλωτοι τοῦ κό-
σμου τούτου, ἄλλος τοῦ χρήματος, ἄλλος τῆς
ματαιοδοξίας, καὶ ἄλλος ἄλλων πραγμάτων;
Ἔχουμε τέτοιο ἱερὸ πόθο στὴν ψυχὴ μας;

• Τρίτο ἐρώτημα. **Προσπαθοῦμε νὰ μεταδώ-
σουμε τὴν πίστι μας;** Δὲν ὑπάρχει, δὲν ὑπάρ-
χει κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα ἄλλη ἀπὸ τὴν πίστι τοῦ
Χριστοῦ. Μ' αὐτὴν παλεύουν ὄλες οἱ ἰδεολογί-
ες τοῦ κόσμου. Ἐγὼ θὰ πεθάνω, θὰ δῆ πολλά
ἢ γῆ, ἀλλὰ στὸ τέλος δὲν θὰ νικήσῃ καμμιά ἀ-
πὸ τὶς ἰδεολογίες αὐτές. Ἡ ἀγία πίστι τοῦ Χρι-
στοῦ θὰ μείνῃ αἰώνια. Ὡ Χριστέ, λέει ὁ Ντο-
στογιέφσκυ, καὶ ἂν σὲ θάψουν χίλια μέτρα κά-
τω ἀπὸ τὴ γῆ, ἐσύ θ' ἀναστηθῆς νικητῆς. Ἔ-
χουμε λοιπὸν ἐμεῖς ἐπιθυμία νὰ διαδώσουμε
τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο; ἀνοίγουμε τὸ στόμα μας νὰ
μιλήσουμε γιὰ τὴν πίστι μας; Οἱ αἰρετικοὶ κι-
νοῦνται καὶ δὲν παύουν νὰ μιλοῦν γιὰ τὶς πλά-
νες τους· ἐσύ, Χριστιανέ, ποῦ ἔχεις τὴν ἀλή-
θεια, κάνε τὴ γλῶσσα σου σάλπιγγα καὶ κιθά-
ρα ποῦ θὰ ὑμνῆ αἰώνιως τὸ Θεό.

• Καὶ τὸ τέταρτο ἐρώτημα· **ποθοῦμε τὴν αἰ-
ωνιότητα;** Συνάντησα σὲ κάποιον ἰατροῦ μία ὑ-
πέροχη Γερμανίδα, ποῦ ἦρθε προπολεμικὰ στὴν
Ἑλλάδα, ἐγκαταστάθηκε στὴ Νάουσα, ἀγάπη-
σε τὴ χώρα μας περισσότερο ἀπὸ τὴν πατρί-
δα της, ξέρει δὲ τὰ ἑλληνικὰ θαυμάσια. Ἔχει
τριάντα χρόνια νὰ πάη στὴ χώρα της, καὶ τὴ
ρώτησα· –Νοσταλγεῖς τὴ Γερμανία, τοὺς γο-
νεῖς σου; ποθεῖς νὰ πᾶς στοὺς τάφους των;
–Ὡ, λέει, τώρα ποῦ εἶμαι σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία,
δὲν νοσταλγῶ πλέον τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο
τὴν αἰώνια πατρίδα... Εἶπε αὐτὸ ποῦ ἔλεγε
καὶ ὁ Σωκράτης τὶς τελευταῖες του στιγμές.

Τὰ ἐρωτήματα αὐτά, ἀγαπητοί μου, θέ-
λω ν' ἀπευθύνουμε σήμερα στὸν ἑαυτὸ
μας. Καὶ ἂν μὲν ἡ συνείδησις ἀπαντήσῃ
«ναί», θὰ εἴμαστε εὐτυχεῖς. Ἄν ὅμως ἀπαν-
τήσῃ «ὄχι», τότε ἂς προσπαθήσουμε νὰ
μιμηθοῦμε τὸν ἱερὸ Αὐγουστίνου στοὺς πό-
θους του. Ἄς ἀποκτήσουμε κ' ἐμεῖς «*πτέ-
ρυγες περιστερᾶς*» (Ψαλμ. 67,14), ὥστε νὰ ἀρμό-
ζῃ καὶ σ' ἐμᾶς τὸ ψαλμικὸ ῥητὸ «*Ὁ Θεὸς ὁ
Θεός μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω· ἐδίψησέ σε ἡ
ψυχὴ μου, ποσαπλῶς σοι ἢ σὰρξ μου ἐν γῆ
ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ*» (ἔ.ἀ. 62,2).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 877²

Τῶν ἀπ. Πέτρου & Παύλου (Μτθ. 16,13-19)
Δευτέρα 29 Ἰουνίου 2026 (2002)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἔνα ἐρώτημα

«Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;»
(Ματθ. 16,13)

Ἐορτάζει, ἀγαπητοί μου, εορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας τὴ μνήμη τῶν κορυφαίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Στὴν ὁμιλία αὐτὴ θὰ στρέψουμε τὴν προσοχή μας στὸν **ἀπόστολο Πέτρο**, τὸν ψαρᾶ τῆς Γαλιλαίας, τὸν υἱὸ τοῦ Ἰωνᾶ καὶ ἀδελφὸ τοῦ Ἀνδρέα ἀπὸ τὴ Βηθσαιᾶ.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος, παρ' ὅλο ὅτι ἦταν ἔγγαμος, αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ Χριστό. Ἡ **ἀγάπη** του τὸν ἔκανε ν' ἀψηφήσῃ θυσίες καὶ κινδύνους, νὰ κηρύξῃ τὸ εὐαγγέλιο σὲ Ἰουδαίους καὶ ἔθνικούς, καὶ τέλος **νὰ μαρτυρήσῃ γιὰ τὸν Κύριο**.

Εἶχε χαρακτήρα θαρραλέο καὶ αὐθόρμητο. Ἦταν ὁμιλητικὸς καὶ ἐκφραστικὸς περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους μαθητάς. Γι' αὐτὸ τὸν χαρακτήρισαν ὡς «**τὸ στόμα τῶν ἀποστόλων**». Διότι πράγματι μὲ τὰ λόγια του πολλὰς φορὲς ἐξέφραζε καὶ τοὺς ἄλλους μαθητάς. Αὐτὸ βλέπουμε καὶ στὴν περικοπὴ τοῦ εὐαγγελίου ποὺ διαβάζεται σήμερα (βλ. Ματθ. 16,13-19).

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατὰ τὸ τριετὲς διάστημα τῆς δημοσίας δράσεώς του ἐργαζόταν συνεχῶς. Ἔνας πόθος ἔφλεγε τὴν καρδιά του. Καὶ ὁ πόθος αὐτὸς ἦταν ἡ **βασιλεία τοῦ Θεοῦ**. Πῶς, δηλαδή, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ πιστέψουν στὸ **χαρμόσυνο ἄγγελμα** ποὺ ἔφερε στὴ γῆ καὶ θὰ ἐγκαινιάσῃ ἓνα **νέο πολίτευμα** στὶς σχέσεις ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπο καὶ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεό.

Τὸ ἄγγελμα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἔφερε στὴ Γῆ ὁ Χριστὸς. Γιὰ τὴ βασιλεία αὐτὴ ἐργαζόταν συνεχῶς. **Δίδασκε** καθημερινῶς. Δίδασκε στὰ σπίτια, στὶς συναγωγές, στοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατείες, στὰ ἀκρογιάλια τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, στὴν ἔρημο,

στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, δίδασκε παντοῦ. Καὶ μόνο δίδασκε; **Θεράπευε** καὶ ἀρρώστους ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες, ἀσθένειες ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ θεραπεύσῃ κανένας γιατρὸς τοῦ κόσμου τούτου.

Ἦ πόσο **κοπίαζε ὁ Χριστὸς** γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων! Ποτέ δὲν κοπίασε ἄνθρωπος ὅσο ὁ Χριστὸς. Ὡς ἄνθρωπος δέ, ὅμοιος μ' ἐμᾶς πλὴν τῆς ἁμαρτίας, ἦταν ἐπόμενο νὰ αἰσθάνεται τὴν **ἀνάγκη νὰ ξεκουραστῇ** κάπου προσωρινά. Γι' αὐτὸ βλέπουμε ὁ Χριστὸς κάποτε - κάποτε νὰ βγαίνει ἀπὸ τίς πόλεις καὶ ν' ἀποσύρεται σὲ ἐρημικὰ μέρη, κ' ἐκεῖ μαζί με τοὺς μαθητάς του νὰ περνᾷ ὧρες, νὰ διανυκτερεύῃ καὶ νὰ ἐπικοινωνῇ με τὸν οὐράνιο Πατέρα. Καὶ μὲ τὸ παράδειγμά του μᾶς διδάσκει, ὅτι **ὁ ἄνθρωπος** τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ μόχθου ἔχει ἀνάγκη νὰ διακόπτῃ κάποτε - κάποτε τὴν ἐργασία, **νὰ ἀποσύρεται σὲ τόπους ἐξοχικούς** κ' ἐκεῖ νὰ συγκεντρώνῃ τὸ πνεῦμα του. Συντελεῖ καὶ ὁ τόπος στὴν αὐτοσυγκέντρωσι, στὸ «**γνώθι σαυτόν**», στὴν προσευχὴ καὶ στὴ μελέτη. Naί, **συντελεῖ καὶ ὁ τόπος**. Γιὰ ἐκείνους, ἐννοεῖται, ποὺ ἔχουν καλὴ διάθεσι. Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ δὲν ἔχουν καλὴ διάθεσι, καὶ στὰ πιὸ ἐρημικὰ μέρη ἂν ἀποσυρθοῦν, δὲν πρόκειται νὰ πάψουν νὰ ἁμαρτάνουν καὶ νὰ ἐγκληματοῦν.

Σὲ μιὰ τέτοια ἔξοδο τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν ὑπαιθρο, στὰ μέρη τῆς Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, ὅταν ὁ Χριστὸς βρέθηκε μόνος με τοὺς δώδεκα μαθητάς του, μακριὰ ἀπὸ τὸ θόρυβο ποὺ δημιουργεῖ ἡ ζωὴ καὶ ἡ κίνησι τῶν πόλεων, ὁ Κύριος ἔκρινε κατάλληλη τὴν περίστασι ν' ἀπευθύνῃ στὸ στενὸ κύκλο τῶν μαθητῶν του τὸ ἐρώτημα· «**Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;**» (ἔ.ἀ. 16,13). **Ποιά, δηλαδή, ἰδέα ἔχουν γιὰ μένα οἱ ἄνθρωποι;**

Ὁ Χριστὸς δὲν ῥωτάει ποιά ἰδέα ἔχουν γιὰ τὸ πρόσωπό του οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι, πού ἀποτελοῦσαν τὴν πνευματικὴ ἡγεσία τοῦ Ἰσραήλ. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, τυφλοὶ ἀπὸ ἐμπάθεια καὶ φθόνο, δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ ἐκτιμήσουν ὅπως πρέπει τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Τὸν κατηγοροῦσαν, τὸν διέβαλλαν, τὸν καταδίδωκαν καὶ ἐπιθυμοῦσαν τὴν ἐξόντωσί του. Ὁ Χριστὸς, ἀπευθύνοντας τὸ ἐρώτημα αὐτό, ἐνδιαφερόταν νὰ μάθῃ ποιά ἰδέα ἔχουν γι' αὐτὸν **οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ**, οἱ ὁποῖοι ἔκριναν πρόσωπα καὶ πράγματα χωρὶς τὴν ἐμπάθεια αὐτῶν πού κατέχουν ἀξιώματα, πλοῦτο καὶ δύναμι. Ἀλλιώς κρίνει ὁ ἀπλοϊκὸς λαὸς καὶ ἀλλιώς κρίνουν οἱ ἄρχοντες. Οἱ μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ ἔχουν μεθύσει ἀπὸ τὴν ἐξουσία καὶ βλέπουν τοὺς ἄλλους μὲ βλέμμα περιφρονησεως. Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν τοῦ λαοῦ ῥωτάει τί ἰδέα ἔχουν.

Ὁ Χριστὸς βέβαια, σὰν Θεὸς πού ἦταν, ἐγνώριζε τί ἰδέα εἶχε γι' αὐτὸν ὁ λαός. Ἀλλὰ κάνει τὸ ἐρώτημα, γιὰ νὰ τοῦ δοθῇ ἡ ἀφορμὴ **νὰ διακηρύξῃ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ πρόσωπό του**.

Στὸ ἐρώτημα τοῦ Χριστοῦ ἀπαντοῦν οἱ μαθηταί· **Ὁ λαός** πού σ' ἀκούει καὶ βλέπει τὰ θαύματά σου, **ἔχει μεγάλη ἰδέα** γιὰ τὸ πρόσωπό σου. Ἄλλοι λένε, ὅτι εἶσαι ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής. Ἄλλοι λένε, ὅτι εἶσαι ὁ Ἰερεμίας ἢ ἕνας ἀπὸ τοὺς προφῆτες πού ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν».

Καὶ ὁ Χριστὸς τώρα τοὺς ἐρωτᾷ· «Σεῖς τί λέτε ὅτι εἶμαι;». Τότε στὸ ἐρώτημα αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ ὁ **Πέτρος** ἀπάντησε· «Σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος». Δηλαδή, ἐσὺ δὲν εἶσαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Εἶσαι ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ πατριάρχες καὶ προφῆτες. Εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Υἱὸς ὅχι ὅπως εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, κατὰ χάριν, ἀλλὰ Υἱὸς φυσικὸς, ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. **Εἶσαι ὁ Θεός**.

Νά, ἀγαπητοί μου, **νὰ γιατί τιμᾷ σήμερα ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀπόστολο Πέτρο**. Διότι ἐξέφρασε ῥητῶς καὶ σαφῶς τὴ μεγαλύτερη ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός.

Ὁ Χριστὸς, ὅταν ἄκουσε τὴν ἀπάντησι αὐτῆ τοῦ Πέτρου, μακάρισε τὸν Πέτρο. Τοῦ εἶπε· «Πέτρο, αὐτὸ πού εἶπες δὲν σοῦ τὸ φανέρωσε ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ Πατὴρ πού εἶνε στοὺς οὐρανοὺς. Καὶ πάνω στὴν ἀλήθεια αὐτῆ, πού ὁμολογεῖς, θὰ οἰκοδομήσω, σὰν πάνω σὲ αἰώνιο βράχο, τὴν Ἐκκλησία μου». **Θεμέλιος λίθος** τῆς Ἐκκλησίας θὰ εἶνε **ἡ πίστις αὐτῆ**. Καὶ καμμιά σατανικὴ δύναμι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κλονίσῃ τὴν Ἐκκλησία. Νά ἐπὶ λέξῃ ἡ ἀπάντησι τοῦ Χριστοῦ· **«Μακάριος εἶ, Σίμων Βαρι-**

ωνᾶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ πατὴρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρα οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ᾄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς...» (ἐ.ἀ. 16,16-17).

* * *

Ἀπὸ τότε πού ὁ Χριστὸς ἀπηύθυνε στοὺς μαθητάς του τὸ ἐρώτημα **«Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι...;»**, ἔχουν περάσει δεκαεννέα καὶ πλέον αἰῶνες. Ἀλλὰ τὸ ἐρώτημα ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα νὰ εἶνε ἐπίκαιρο. **Οἱ ἄνθρωποι** καὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος, ὅταν κανεὶς τοὺς ῥωτῆσῃ γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἀπαντοῦν. **Τί ἀπαντοῦν;**

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού εἶνε σὰν τοὺς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους καὶ ἀκόμα χειρότεροι ἀπ' αὐτούς, ἄνθρωποι πού κρύβουν σκορπιούς καὶ φίδια στὴν καρδιά. **Αὐτοὶ μισοῦν τὸ Χριστό**. Τὸν διαβάλλουν, τὸν συκοφαντοῦν, ρίχνουν στὸ ἄσπιλο πρόσωπό του λάσπες. Λένε, δηλαδή, λόγια ἄπρεπα, πού ἀνατριχιάζει ὁ ἄνθρωπος νὰ τ' ἀκούῃ.

Ἄλλ' ἂν ἀφαιρέσουμε αὐτούς, θὰ δοῦμε ὅτι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι **ἔχουν ὑψηλὴ ἰδέα** γιὰ τὸ Χριστό. Τὸν ἐπαινοῦν, τὸν ἐγκωμιάζουν, τὸν θεωροῦν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα πνεύματα. Ἀλλὰ σταματοῦν μέχρι ἐκεῖ. Δὲν θέλουν νὰ πιστέψουν, ὅτι εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὅτι εἶνε ὁ Θεός.

Ἄν ὅμως οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἤθελαν νὰ ἐξετάσουν τὰ πράγματα βαθύτερα, τότε θὰ συμφωνοῦσαν κι αὐτοὶ μ' ἐκεῖνο πού διακήρυξε πρῶτος ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Γιατὶ **ὑπάρχουν μύριες ἀποδείξεις, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός**.

Εἶνε Θεός! τὸ φωνάζει ἡ **διδασκαλία** του, μιὰ διδασκαλία πού δὲν ἀκούστηκε οὔτε θ' ἀκουστῆ ἄλλη ἀνώτερη ἀπ' αὐτὴν.

Εἶνε Θεός! τὸ φωνάζουν τὰ **θαύματά** του. Εὐκολώτερο εἶνε νὰ μετρήσῃς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ παρὰ τὰ θαύματα πού ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ὁ Χριστός.

Εἶνε Θεός! τὸ φωνάζει ἡ **ἀγία του ζωὴ**, στὴν ὁποία δὲν διακρίνει κανεὶς κανένα στίγμα ἀμαρτίας.

Εἶνε Θεός! τὸ φωνάζει ἡ **ἀνάστασις** του καὶ ἡ **ἱστορία εἴκοσι αἰώνων**.

Κι ἂν ἀκόμα ὑποτεθῆ, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καταντήσουν σὲ ἀπιστία, τότε κι αὐτὲς οἱ πέτρες θὰ φωνάξουν· **«Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν»** (Φιλ. 2,11 & θ. Λειτ.).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«'Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2738

Σύναξις τῶν ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων
Τρίτη 30 Ἰουνίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ θαῦμα τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων

Ἐπάρχουν, ἀγαπητοί μου, ἄπιστοι. Κάποτε δὲν ὑπῆρχε οὔτε σπόρος ἀπ' αὐτούς· ὅλοι πίστευαν, ἀπὸ τὸν μικρὸ ἕως τὸν μεγάλο. Τώρα τὴν ἐποχὴ αὐτὴ πού ζοῦμε, μιὰ ἐποχὴ τοῦ σατανᾶ καὶ ὄχι τοῦ Θεοῦ, ὑπάρχουν πολὺ περισσότεροι ἄπιστοι ἀπ' ὅσους εἶνε οἱ πιστοί.

Ἦρισμένοι, γιὰ νὰ πιστέψουν, λένε: **Ἄς γίνῃ ἓνα θαῦμα καὶ θὰ πιστέψουμε.** Θαύματα θέλουν νὰ δοῦν. Καὶ ὁμως θαύματα εἶνε γεμᾶτος ὁ κόσμος. Ὅπου νὰ γυρίσης τὸ μάτι σου, ὅπου νὰ στραφῆς, σὲ ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς Γῆς καὶ ἂν σταθῆς, καὶ ἂν ἀκόμα ἀνεβῆς ἐπάνω στὰ ἄστρα καὶ στοὺς οὐρανοὺς, παντοῦ ὑπάρχουν θαύματα, παντοῦ θὰ δῆς τὰ θαυμάσια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Θέλουν ἄς ποῦμε οἱ κάτοικοι τῆς ὑπαίθρου ἓνα θαῦμα; Φτάνει ἓνα μικρὸ πραγματάκι ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὑπάρχει Θεός. Νά ἓνα σπυρὶ καλαμπόκι, ἓνα σπυρὶ σιτάρι. Τί τὸ κάνεις· τὸ παίρνεις, τὸ ρίχνεις μέσ' στὴ γῆ, σαπίζει, καὶ μετὰ ἀπὸ ἕκκειν τὸ σάπιο βγαίνει ἓνα ὠραῖο στάχυ. Γιὰ κοιτάξτε τώρα τὸ καλοκαίρι πού ἔνε γεμᾶτοι οἱ κάμποι, πράσινοι, κίτρινοι· ὅλοι αὐτοὶ βγήκαν ἀπὸ μερικοὺς σπόρους. Ἄς φτειάξῃ λοιπὸν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἓνα σπόρο. **Φτάνει ἓνας σπόρος ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὑπάρχει Θεός.**

Θέλετε ἄλλο θαῦμα; Εἶνε **ἓνα πετραδάκι.** Μέχρι τώρα ἀξία εἶχε τὸ διαμάντι, τὸ χρυσάφι, τὸ ἀσήμι, τὰ πολύτιμα πετράδια. Τώρα βρέθηκε ἓνα πετράδι πού ἀξίζει παραπάνω· καὶ τὸ κυνηγοῦν καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸ βροῦν. Ὅποια χώρα ἔχει ἀπ' αὐτὸ θεωρεῖται σπουδαῖο κράτος, μεγάλο καὶ ἰσχυρό. Τὸ πετραδάκι αὐτὸ λέγεται **οὐράνιο.** Μικρὰ πετραδάκια εἶνε. Καὶ ὁμως, μέσα σ' αὐτὰ εἶνε κρυμμένη μιὰ φωτιὰ πού φτάνει νὰ κάψῃ τὸν κόσμο ὁλόκληρο. Μέσ' στὰ πετραδάκια αὐτὰ ὑπάρχει μιὰ ἐνέργεια, ὅπως λένε οἱ ἐπιστήμονες, πού μπορεῖ νὰ κινήσῃ μιὰ ἀμαξοστοιχία μὲ πολλὰ βαγόνια, νὰ κινήσῃ ὑπερωκεάνια, νὰ κινήσῃ ἀεροπλάνα.

Θαῦμα λοιπὸν οἱ σπόροι, θαῦμα οἱ πέτρες, θαυμαστά εἶνε ὅλα. Κ' ἐκεῖνοι ἀκόμα πού βγή-

καν στὸ διάστημα πρὸς τὴν σελήνη εἶπαν· Τώρα πού βρεθήκαμε ἐκεῖ ψηλὰ καὶ εἶδαμε καταπληκτικὰ θεάματα, τώρα πιστεύουμε στὸ Θεὸ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πιστεύαμε πρὶν. Ἔτσι εἶνε ἀληθινὸ αὐτὸ πού λέμε στὴν Ἐκκλησία «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας» (Ψαλμ. 103,24). Θεέ μου, λέει, παντοῦ εἶνε ἡ σφραγίδα τῆς δημιουργίας, τῆς μεγαλοουργίας σου. Ὁ Κύριος «πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησε». Πρέπει νὰ ἔνε κανεὶς τυφλὸς γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ, κουφὸς γιὰ νὰ μὴ ἀκούῃ, νὰ μὴ ἔχη μυαλὸ κουκκούτσι γιὰ νὰ μὴ αἰσθάνεται ὅλο αὐτὸ τὸ μεγαλεῖο πού ἀπλώνεται στὴν κτίσι.

* * *

Θέλετε, ἀδελφοί μου, σήμερα ἄλλο ἓνα θαῦμα, πού ἀποδεικνύει τὴν αἰώνια ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας; Εἶνε **οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι,** πού ἐορτάζουμε τὴν σύναξί τους. Τί ἦταν οἱ ἀπόστολοι; ἦταν γραμματισμένοι; βγήκαν ἀπὸ σχολεῖα, ἀπὸ πανεπιστήμια; Ἀγράμματοι ἦταν. Μήπως εἶχαν χρήματα, παραδάκι; Ἄν ἔψαχνες τίς τσέπες τους, δὲν θὰ βρισκες οὔτε δραχμὴ. Ἦταν ἀπλοὶ ψαρᾶδες· πήγαιναν στὴ λίμνη, ἔρριχναν τὰ δίχτυα καὶ «μεροδούλι - μεροφάι». Ἦταν τίποτα ἐπίσημοι, μεγάλοι; εἶχαν κορῶνες στὸ κεφάλι, σπαθιά, ὄπλα, κανόνια; Τίποτε ἀπολύτως. **Κανεὶς δὲν τοὺς ἔδινε σημασία.**

Ὁ κόσμος, καὶ τότε καὶ τώρα, **ἄλλους ἐκτιμᾷ.** Ἐπάρχουν πολλὰ καλὰ παιδιὰ, ἐργάτες πού κοπιάζουν σκληρὰ, ἀγρότες πού σκάβουν τὴ γῆ, τσοπάνηδες πού βόσκουν τὰ πρόβατα, διάφοροι τεχνῆτες. Ποιὸς τοὺς δίνει σημασία; Μὰ αὐτοὶ ἔχουν ἀξία παραπάνω ἀπὸ ἓνα βασιλιά· ἅμα αὐτοὶ δὲν ἐργαστοῦν, καὶ ὁ βασιλιάς θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα. Καὶ ὁμως τοὺς περιφρονοῦν. Ἄν βέβαια παρουσιαστῇ κανένας Ἀμερικᾶνος μὲ χρυσὲς καδένες καὶ βαλίτσα γεμάτη δολλάρια, αὐτὸν τὸν κοιτάζουν μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα. Ἔχει λεφτά, σοῦ λένε. Γιὰ σένα τὸ πρῶτο πού ῥωτοῦν εἶνε «Πόσα βγάζεις; τί καταθέσεις ἔχεις;» Μιλᾷει ὁ φτωχός; σημασία δὲν τοῦ δίνουν· μιλάει ὁ πλούσιος

